

02/09/17

มอร์นิ่ง มูร์ลี

โอม ซานติ

ปัทมาดา

มยุป็น

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกคือ พี่น้องกันและลูกต้องอยู่ร่วมกันด้วยความรักทางจิต จงเป็นผู้ประทานความสุข และให้ความสุขแก่ทุกคน จงเป็นผู้ที่เก็บเกี่ยวคุณธรรม

คำถาม: อะไรคือเหตุผลที่ไม่มีความรักทางจิตในหมู่ลูกๆ และจะมีความรักทางจิตต่อกันได้อย่างไร

คำตอบ: เพราะมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกจึงมองเห็นความอ่อนแอของกันและกัน ดังนั้นจึงไม่มีความรักทางจิตต่อกัน เมื่อลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกจะใส่ใจที่จะขจัดความอ่อนแอของตนเอง เมื่อเป้าหมายของลูกคือการกลับมาหาไท่โพรธาน อ่อนหวานอย่างยิ่ง และเป็นผู้ประทานความสุข เช่นนั้นแล้วก็จะมีความรักอย่างมากเกิดขึ้นในหมู่ลูกๆ ศรีมัทของพ่อคือ ลูกๆ อย่าได้มองเห็นความอ่อนแอของใคร จงมีเป้าหมายที่จะเป็นผู้มีคุณธรรม และทำให้ผู้อื่นมีคุณธรรมด้วยเช่นกัน พ่อผู้เดียวมีคุณธรรมสูงสุด จงเฝ้าแต่เก็บเกี่ยวคุณธรรมจากพ่อ จงทั้งสิ่งอื่นๆ แล้วลูกจะมีปฏิสัมพันธ์กันด้วยความรักได้

โอมซานติ ลูกๆ รู้ว่า เวลานี้พ่อที่ไร้ขีดจำกัดกำลังทำให้ลูกหาไท่โพรธาน และแสดงให้ลูกเห็นวิธีการสำคัญที่จะทำให้ลูกกลายเป็นเช่นนั้น พ่อหนึ่งอยู่ที่นี้ และสอนลูกว่า ลูกคือพี่น้องกันและลูกควรมีความรักทางจิตต่อกันให้มากๆ ลูกได้เคยมีสิ่งนั้นอย่างแท้จริงแต่ลูกก็ไม่ได้มีมันอีกต่อไปแล้ว โลกที่ไร้ตัวตนไม่มีเรื่องของความรัก พ่อที่ไร้ขีดจำกัดนั่งอยู่ที่นี้ และให้คำสอนเหล่านี้แก่ลูก ลูกๆ ขณะที่พูดว่า “วันนี้ วันพรุ่งนี้” เวลาที่ผ่านไป วันเดือนปีกำลังผ่านไป พ่ออธิบายแล้วว่า ลูกเคยเป็นลักษมีและนารายณ์ แล้วใครทำให้ลูกเป็นเช่นนั้นเล่า พ่อ แล้วลูกลงมาได้อย่างไร ขณะที่ลงมาจากเบื้องบนนั้น เวลาที่เฝ้าแต่ผ่านไป วันเวลาได้ผ่านไป เดือนก็ได้ผ่านไป ปีก็ยิ่งผ่านไปและเวลาก็ผ่านไปด้วยเช่นกัน

ลูกรู้ว่าเริ่มแรกลูกเคยหาไท่โพรธาน และนั่นก็เคยมีความรักมากมายในหมู่ลูกๆ พ่อได้ให้คำสอนเหล่านี้แก่ลูกๆ ที่เป็นพี่น้องกัน ลูกๆ ที่เป็นพี่น้องกันควรมีความรักมากมายในหมู่ลูกๆ พ่อเป็นพ่อของลูกทุกคน เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกคือการกลับมาหาไท่โพรธาน ลูกเข้าใจว่าลูกกลับมาหาไท่โพรธานจากที่หาไม่พบมานานเพียงไร ลูกจะหลอมอยู่ในความสุขมากตามนั้น เราเคยหาไท่โพรธาน พี่น้องเคยอยู่ร่วมกันด้วยความรักอย่างมากมาย เวลานี้ลูกรู้จากพ่อว่า ลูกเคยเป็นเทพ

ลูกเคยปฏิสัมพันธ์กันด้วยความรักอย่างมากมาย มีคำสรรเสริญเทพแห่งสวรรค์อย่างมากมาย เราเคยเป็นผู้อาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนั้น จากนั้นเราก็ลงมาเรื่อยๆ จากวันแรกจนถึงปัจจุบันนี้ เหลือเพียงไม่กี่ปีเท่านั้นที่ 5,000 ปีกำลังจะถึงจุดจบ สติปัญญาของลูกรู้ว่า ลูกเล่นบทบาทตั้งแต่ตอนเริ่มต้นต่อเนื่องมาเรื่อยๆ อย่างไร เวลานี้สติปัญญาของลูกรู้ว่า เพราะสำนึกที่เป็นร่าง ลูกจึงไม่มีความรักให้กัน ลูกเฝ้าแต่เห็นความอ่อนแอของกันและกัน เมื่อลูกเคยมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกไม่เคยเห็นความอ่อนแอว่า ผู้หนึ่งมีข้อบกพร่อง ผู้นี้เป็นเช่นนั้น ลูกมีความรักอย่างมากต่อกัน เวลานี้ลูกต้องเข้าไปสู่สภาพเดิม

ที่นี้ลูกมองกันด้วยสายตาที่จะทำให้ลูกเฝ้าแต่ทะเลาะและต่อสู้กัน พ่อหนึ่งอยู่ที่นี้และอธิบายว่าเวลานี้เรื่องราวทั้งหมดนั้นจะหยุดลงได้อย่างไร ลูกๆ ลูกเคยหาไท่โพรธาน เป็นเทพที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา จากนั้นลูกค่อยๆ ลงมาและหาไม่พบมานาน ลูกเคยอ่อนหวานอย่างยิ่ง! เวลานี้ จงกลับมาอ่อนหวานเช่นนั้นอีกครั้ง ลูกเคยเป็นผู้ประทานความสุข แต่เวลานี้ลูกกลายเป็นผู้ให้ความทุกข์ ในอาณาจักรของราวัน ทุกคนเริ่มเป็นเหตุแห่งความทุกข์ต่อกัน และใช้ดาบของตัณหาหาคะ เมื่อลูกเคยหาไท่โพรธาน ลูกไม่ได้ใช้ดาบของตัณหาหาคะ กิเลสทั้ง 5 เป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ของลูก นี่คือ โลกที่มีกิเลส เพราะนี่เป็นอาณาจักรของราวัน ลูกยังรู้ด้วยว่าอาณาจักรของรามคืออะไร และอาณาจักรของราวันคืออะไร ขณะที่ลูกพูดว่า “วันนี้ วันพรุ่งนี้” ยุคทองมาถึงจุดจบ ยุคเงินมาถึงจุดจบ ยุคทองแดงมาถึงจุดจบ และแม้กระทั่งเวลานี้ยุคเหล็กก็กำลังจบลง ขณะลงมากลางหาไม่พบมานานจากที่หาไม่พบมานาน ความสุขทางจิตของลูกได้หายไปเวลานี้ เวลานี้ลูกต้องกลับมาหาไท่โพรธาน พ่อมาแล้ว ดังนั้นแน่นอนว่าพ่อจะทำให้ลูกหาไท่โพรธาน พ่อยังอธิบายด้วยเช่นกันว่า ลูกๆ พ่อมาหลังจาก 5,000 ปีผ่านไป เมื่อเป็นยุคบรรจบพบกัน พ่อบอกลูกว่า จงกลับมาหาไท่โพรธานอีกครั้ง ให้คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ลูกจดจำท่านมากเพียงไร ความอ่อนแอของลูกจะถูกขจัดทิ้งไปมากตามนั้น เมื่อลูกเคยเป็นเทพที่หาไม่พบมานาน ลูกไม่มีความอ่อนแอ เวลานี้ ข้อบกพร่องเหล่านั้นจะถูกขจัดออกไปได้อย่างไร ดวงวิญญาณคือ ผู้ที่รู้สึกไม่สงบ เวลานี้จงตรวจสอบตนเองอยู่ภายในว่า เหตุใดลูกจึงไม่สงบ เมื่อลูกเคยเป็นพี่น้องกัน ลูกก็เคยมีความรักมากมายให้กัน เวลานี้พ่อผู้เดียวกันได้มาอีกครั้ง พ่อพูดว่า ให้คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ พี่น้องกัน จงมีความรักมากมายต่อกัน เพราะลูกมีสำนึกที่เป็นร่างจึงมองเห็นความอ่อนแอของกันและกัน เวลานี้พ่อพูดว่า เวลานี้จงทำความพยายามเพื่อรับสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ลูกรู้ว่าพ่อได้ให้มรดกของลูกแก่ลูกในโลกใหม่ และทำให้ลูกเต็มเปี่ยมถึง 21 ชาติเกิด เวลานี้พ่อมาอีกครั้ง แล้วเหตุใดเราจึงไม่ทำตามคำสั่งของท่านและรับสิทธิ์ในมรดกที่สมบูรณ์ของเราอีกครั้งหนึ่งเล่า

ลูกๆ ที่สุดแสนหวานไม่เคยสั่นคลอน ลูกไม่เคยมีความแตกต่างในความคิดเห็น ลูกไม่เคยประณามใคร เวลานี้มีสิ่งนั้นอยู่ข้าง ลูกต้องลืมสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พวกเราคือพี่น้องกัน ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียว จงมีความใส่ใจเดียวว่า ลูกจะกลับมาหาไท่โพรธานอย่างรวดเร็ว “ผู้หนึ่งผู้นี้เป็นเช่นนั้น ผู้หนึ่งพูดเช่นนั้น” จงลืมสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด! จงวางสิ่งเหล่านั้น พ่อพูดว่า จงพิจารณาตนเองเป็นดวงวิญญาณ ทำความพยายามที่จะกลับมาหาไท่โพรธาน อย่ามองเห็นความอ่อนแอของผู้อื่น เมื่อลูกมีสำนึกที่เป็นร่างเท่านั้นที่ลูกจะมองเห็นข้อบกพร่อง ให้คิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ เมื่อลูกมองเห็นกันว่าเป็นพี่น้องแล้ว ลูกจะเห็นแต่คุณธรรมเท่านั้น อย่าได้มองดูข้อบกพร่อง จงพยายามดลใจผู้อื่นให้มีคุณธรรม แล้วลูกจะไม่เคยรู้สึกทุกข์ แม้ว่าบางคนทำผิดในบางเรื่อง ลูกก็เข้าใจได้ว่าพวกเขารำใจหรือหาไม่พบมานานแน่นอนว่าการกระทำของพวกเขาจะเป็นไปตามนั้น จงตรวจสอบตนเองเพื่อดูว่าลูกกลับมาหาไท่โพรธานมากเพียงไรแล้ว พ่อมีคุณธรรมสูงสุด ดังนั้นจงเก็บเกี่ยวคุณธรรมเหล่านี้จากพ่อและทั้งสิ่งอื่นๆ จงทั้งความอ่อนแอ และสร้างสมคุณธรรม พ่อกำลังทำให้ลูกมีคุณธรรมอย่างยิ่ง

พ่อพูดว่า ลูกๆต้องกลับมาเป็นเหมือนกับพ่อ พ่อเป็นผู้ประทานความสุขอยู่เสมอ ดังนั้นขอให้มีความสุขอยู่เสมอในการให้ความสุขแก่ทุกคน และกลับมาหาไท่ประธาน อย่าฟังสิ่งอื่นใด อย่าประณามใคร แนนอนว่าแต่ละคนและทุกคนมีข้อบกพร่องอยู่ภายใน ข้อบกพร่องเป็นเช่นที่ว่าลูกก็ไม่ได้ตระหนักว่าตนเองก็มีข้อบกพร่องเหล่านั้น บางคนรู้ว่าผู้ที่มีข้อบกพร่องเหล่านี้ บางคนก็คิดว่าตนเองดีมาก แต่บางครั้งคำพูดผิดๆก็ออกมาจากพวกเขา สิ่งเช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้นเมื่อลูกมีสภาพสัทธาไท่ประธาน บางคนมีความอ่อนแอ แต่เป็นเพราะไม่เข้าใจ พวกเขาจึงคิดว่าตนเองฉลาดมาก พ่อพูดว่า พ่อฉลาดที่สุด พ่อมาเพื่อให้ลูกทั้งหลายอ่อนหวาน ดังนั้นจงทั้งความอ่อนแอทั้งหมดที่ลูกมี จัปซิทพชรของตนเองและตรวจสอบดูว่าลูกรักพ่อทางจิตที่สุดแสนหวานมากเพียงไร ลูกเข้าใจมากเพียงไร และอธิบายนแก่ผู้อื่นมากเพียงไร ถ้าลูกมีสำนึกที่เป็นร่าง นั้นก็จะไม่มีประโยชน์อื่นใด พ่อพูดว่า ลูกกลับมาหาไท่ประธานจากที่ทาโมประธานหลายครั้งแล้ว เวลานี้ลูกต้องกลับมาหาไท่ประธานอีกครั้ง จงทำตามศรัทธาและจดจำพ่อ มีภาระที่ใหญ่หลวงของบาปอยู่บนศีรษะของลูก ดังนั้นจงใส่ใจที่จะขจัดสิ่งนั้น ผู้คนไปอยู่เบื้องหน้ารูปปั้นเทพและพูดว่า “นั่นเป็นคนบาป” เพราะเหล่าเทพมีแรงดึงดูดของความบริสุทธิ์ เหตุนี้เองจึงมีเพลงสรรเสริญพวกเขาว่า ท่านเต็มเปี่ยมด้วยทุกคุณธรรม 16 องค์สมบูรณ์ จากนั้นเมื่อพวกเขากลับบ้าน พวกเขาก็ลืม เมื่อพวกเขาไปอยู่เบื้องหน้ารูปปั้นเทพ พวกเขาไม่รู้สึกละอายตนเอง เมื่อกลับมาบ้าน ความรู้สึกไม่ชอบตนเองเช่นนั้นก็หายไป พวกเขาไม่เคยคิดถึงเลยว่า ใครคือผู้ที่ทำให้เหล่าเทพเป็นเช่นนั้น เวลานี้พ่อพูดว่า ลูกๆ ให้เล่าเรียนการศึกษานี้! หากลูกต้องการเป็นเทพ ลูกต้องศึกษาสิ่งนี้และทำตามศรัทธา ก่อนอื่นใด พ่อพูดว่า ลูกต้องทำให้ตนเองสัทธาไท่ประธาน ดังนั้นจงจดจำพ่อผู้เดียวอยู่เสมอ! ลูกยังต้องสร้างสมคุณธรรมที่สูงส่งด้วย ให้รู้ว่าตนเองเป็นพี่น้องชายกันและจดจำพ่อผู้เดียว! ลูกต้องรับสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อ! ลูกมีสิ่งนี้ในสติปัญญาของลูกเช่นกัน ในด้านหนึ่งผู้คนยกย่องท่าน และเป็นเพราะพวกเขาไม่รู้สิ่งใด พวกเขาจึงประณามท่านอีกด้วย พวกเขาพูดว่าท่านอยู่ในเมฆและสุนัข และทุกคนเป็นรูปแบบหนึ่งของท่าน จงพยายามที่จะจดจำพ่อให้มากเท่าที่จะเป็นไปได้ แม้ว่าก่อนหน้านี้มันก็เช่นกัน ผู้คนเคยจดจำพระเจ้า นั่นเป็นการจดจำระลึกถึงที่มีสิ่งเจือปน นั่นเป็นการจดจำระลึกถึงผู้คนมากมาย ในเวลานี้พ่อพูดว่า จงมีการจดจำระลึกถึงที่ไม่มีสิ่งใดเจือปนและจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น

ทุกคนที่ลูกเคยจดจำในหนทางบัดดีเวลานี้ทาโมประธาน ดาววิญญาณทาโมประธาน และเป็นเพราะพวกเขาทาโมประธาน พวกเขาจึงจดจำผู้ที่ทาโมประธานเท่านั้น เวลานี้ลูกต้องกลับมาหาไท่ประธานอีกครั้ง ไม่มีบัดดีที่นั่นที่พวกเขาต้องจดจำใคร พ่ออธิบายว่า ลูกๆ จงใส่ใจในวิธีการที่จะกลับมาหาไท่ประธานเท่านั้น ความรู้ง่ายดายอย่างยิ่ง ลูกยังอธิบายได้ด้วยการใช้เข็มกลัด นี่คือพ่อที่ไร้ขีดจำกัด และนี่คือมรดกที่เราได้รับจากท่าน พ่อก่อตั้งสวรรค์ สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นที่นั่น วันเกิดของชีวิตหมายถึงวันเกิดของสวรรค์ เหล่าเทพถูกสร้างขึ้นมาอย่างไร พวกเขากลายเป็นเช่นนั้นเพราะการศึกษานี้ในยุคบรรจบพบกัน ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการศึกษาและการจดจำระลึกถึง ด้วยการอยู่ในการแสวงบุญแห่งการจดจำระลึกถึง ลูกจึงลืมสิ่งอื่นๆ พ่อเฝ้าแต่อธิบายว่า ลูกๆ จงทั้งสำนึกที่เป็นร่าง อย่างมองเห็นความอ่อนแอของใคร “ผู้นั้น ผู้นี้เป็นเช่นนั้นและกำลังทำสิ่งนี้” ไม่มีประโยชน์ในสิ่งเหล่านั้น นั่นเป็นการสูญเสียเวลา ต้องอาศัยความพยายามมากมายที่จะกลับมาหาไท่ประธานจากที่ทาโมประธาน มีอุปสรรคด้วยเช่นกัน ไม่มีพายุในการศึกษาแต่มีอุปสรรคในการจดจำระลึกถึง ลูกต้องตรวจสอบตนเองเพื่อดูว่าลูกอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ และรักท่านมากเพียงไร ลูกควรมีความรักเช่นที่ว่าลูกแอบอิงอยู่กับพ่อ ว้าว บาบ่า! ท่านกำลังทำให้เรารู้คิด! ท่านสูงสุดเหนือสิ่งใด และท่านกำลังทำให้เราสูงส่งอย่างยิ่งในโลกมนุษย์ ลูกต้องสรรเสริญพ่ออยู่ภายในเช่นนี้ บาบ่า ท่านกำลังแสดงความมหัศจรรย์ ความสุขควรผุดอยู่ภายในลูก มีคำกล่าวที่ว่า ไม่มียาชูกำลังใดเหมือนกับความสุข ดังนั้นจึงมีความสุขในการพบปะกับพ่อด้วยเช่นกัน เราจะกลายเป็นเช่นนั้นผ่านการศึกษานี้ ลูกควรจะมีมีความสุขอย่างมาก พ่อที่ไร้ขีดจำกัด พ่อสูงสุดกำลังสอนเรา บาบามีความเมตตาอย่างยิ่ง! เราเคยฟังคำพูดของพระเจ้ามาก่อนหน้านั้นเช่นกัน แต่เป็นเพราะคำพูดเหล่านั้นผิดจึงไม่สัมผัสหัวใจของเรา

หากพระเจ้าอยู่ในก่อนกรวดก่อนหิน แล้วท่านจะพูดได้อย่างไรเล่า ลูกมีสิ่งใหม่มากมายอยู่ในสติปัญญา สิ่งเหล่านั้นไม่อยู่ในสติปัญญาของใครอื่นใด เมื่อลูกมีความก้าวหน้า ต้นไม้เทพของลูกจะเจริญเติบโต พ่อพูดว่า จงให้สาสน์แก่ทุกคน เพื่อที่ว่าพวกเขาจะพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และจดจำพ่อ แล้วบาปของพวกเขาจะถูกปลดเปลื้อง จากนั้นลูกจะกลายเป็นนายของโลก ไม่มีผู้ก่อตั้งศาสนาอื่นใดพูดเช่นนี้ได้ เหตุนี้เองพวกเขาจึงไม่ใช่ผู้นำสาสน์ พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่ให้สาสน์ว่า จงจดจำพ่อผู้เดียวอยู่เสมอ แล้วลูกจะกลับมาหาไท่ประธาน และไปสู่โลกที่สัทธาไท่ประธาน นี่คือ สาสน์ของพ่อ จงเขียนสาสน์นี้ให้ทั่วทุกหนแห่ง ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับสิ่งนี้ สำหรับชาวยุโรป ความรู้ทั้งหมดอยู่ในภาพของวงจร และต้นไม้ เพียงแต่บอกพวกเขาว่า ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของโลกชั่วร้ายอย่างไร พวกเขาจะแปลกใจ อมานาบบา (เจ้าแห่งความเป็นอมตะ) กำลังถ่ายทอดเรื่องราวที่แท้จริงของความเป็นอมตะ เพื่อพาลูกไปสู่ดินแดนของความเป็นอมตะ นั่นคือ ดินแดนแห่งความเป็นอมตะ ที่นี้ เบื้องล่างเป็นดินแดนแห่งความตาย มีภาพปั้นใด พวกเรากำลังไต่ขึ้นไป แล้วเราจะลงมาต่างลำดับกันไป ให้รู้อยู่เสมอว่า ชีพบาบาคือ ผู้ที่กำลังบอกสิ่งนี้แก่ลูก จดจำท่านเท่านั้น แล้วลูกจะมีความสุข ชีพบาบาเข้ามาในผู้นี้ และสอนลูกๆ เราคือ คู่ที่นำอัสจารย์ บาบาพูดกับผู้นี้ว่า “ลูกเป็นภรรยาของพ่อ พ่อนำลูกๆมาเลี้ยงดูผ่านลูก” และท่านได้แต่งตั้งลูกคนหนึ่งที่ท่านนำมาเลี้ยงดูเพื่อให้ดูแลผู้เป็นแม่ แม่น้ำพรหมบุตรนี้เป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่ที่สุด ลูกพูดว่า “ท่านคือแม่และพ่อ” กับผู้นี้ บาบ่าเองพูดว่า ขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา นั้นจดจำพ่อด้วยความสุขอย่างมาก ไม่ว่าลูกจะเดินไกลเพียงไรขณะที่อยู่ในการจดจำระลึกถึง ลูกจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ยิ่งลูกจดจำระลึกถึงมากเพียงไร ลูกจะมีประกายมากตามนั้น ผู้คนกระตือรือร้นที่จะไปแสวงบุญบนภูเขาด้วยความสุขอย่างมาก ทั้งหมดนี้คือการเร่ร่อนของหนทางบัดดี นี่ก็ยังคงเป็นละครเช่นกัน บัดดีคือ กลางคืน เวลานี้กลางวันกำลังจะมาเพื่อลูกๆ อัจจะ ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. จงมีความรักต่อพ่อเช่นที่ลูกจะแอบอิงอยู่กับท่านผู้เดียวเสมอ ตลอดทั้งวัน จงสรรเสริญพ่อเท่านั้น จงหลอมละลายอยู่ในความสุข
2. จงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวโดยไม่มีสิ่งใดเจือปน และกลับมาหาไท่ประธาน อย่าคิดว่าตนเองฉลาดอย่างยิ่ง จงอ่อนหวานเหมือนกับพ่อ

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นนายผู้สร้าง ผู้ที่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกแทนที่จะได้รับอิทธิพลจากสิ่งเหล่านั้น
ตามละครแล้ว เมื่อพ่อต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกทางวิทยาศาสตร์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อลูกในเวลานี้
สิ่งเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นโดยผู้ที่ได้รับการสัมผัส อย่างไรก็ตาม ขณะที่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้น
อย่าตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งเหล่านั้น อย่าปล่อยให้สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นดึงรั้งลูก จงเป็นนายผู้สร้าง
และใช้ประโยชน์จากสิ่งสร้าง หากลูกตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งเหล่านั้น นั่นก็จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกทุกข์
ดังนั้นจึงให้ความพยายามทางจิตของลูกดำเนินต่อไปขณะที่ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหลาย

คติพจน์: เพื่อที่จะเป็นโยคีอย่างสม่ำเสมอ จงเปลี่ยนสิ่งที่มีขีดจำกัด “ฉัน” หรือ “ของฉัน” ให้เป็นสิ่งที่ไร้ขีดจำกัด

*** โอม ชานติ ***